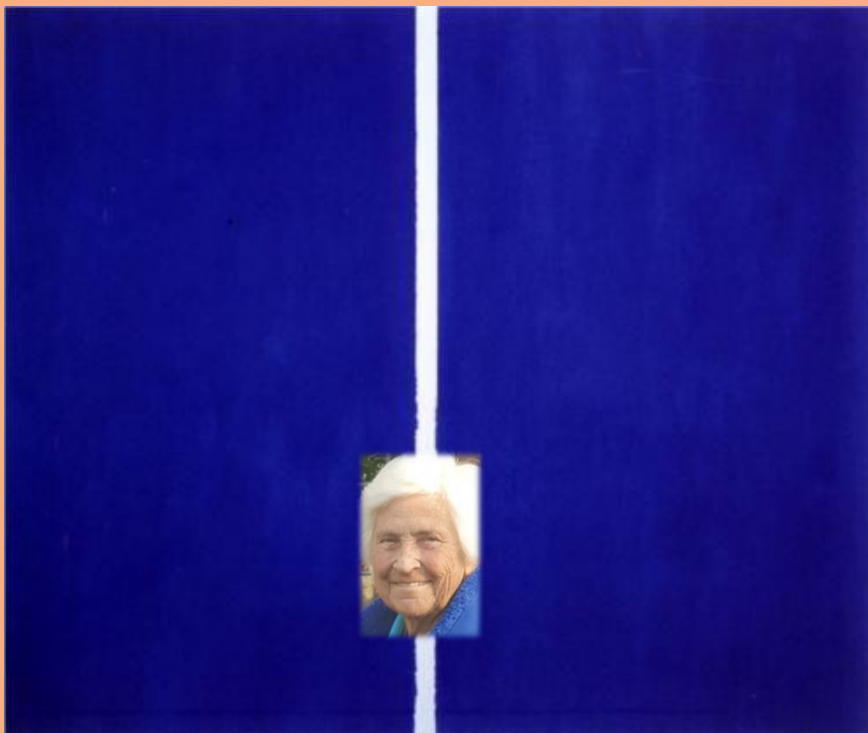

mijmering / kruisgang

Mijn moeder wil naar huis. De zonnige woning waar ze nu beschermd woont is niet haar huis - 'hoe kom je erbij' - haar huis is de plek waar ze is geboren, getogen en getrouwd, waar ze haar kinderen heeft gekregen en

waar het meest actieve deel van haar leven zich heeft afgespeeld. De plek van waar ze bijna veertig jaar geleden is vertrokken naar een plek waar ze het ook goed had en die in de mist van dementie lijkt opgelost. Op onbewaakte ogenblikken kuiert ze aan, bij nacht en ontij. En hoe verward haar geest en moe haar lijf ook is, ze komt waar ze wezen wil. Achter haar rollator neemt ze de kilometers in vliegende vaart, in de zak van haar blauwe jasje - blauw is mijn moeders kleur - als ultieme houvast het lijstje met de telefoonnummers van de kinderen, het mijne bovenaan.

Huis, thuis, het zit zo diep in de mens. Nog altijd ervaar ik zelf als ik in de buurt ben van het huis waar mijn moeder naar terug wil en waar ook ik mijn jeugd heb door gebracht het thuisgevoel. De boom aan de voorkant, de kamer met balkon waar mijn vaders piano stond en waar ik met hem heel wat uurtjes muziek heb gemaakt, de grote erkers, het pleintje waar we speelden, de dromen waarvan er toch veel niet zijn uitgekomen, maar die wel bijdroegen tot wie ik nu ben. Het lijkt erop dat de mens zich hecht aan de plek waarop zijn leven vorm krijgt, meer dan aan de plek waarop het wordt bestendigd; aan de plek waarop het wordt bevochten, soms met slaande deuren, niet zelden tussen de veilige muren van de eigen kamer.

Het is goede vrijdag vandaag, een dag van stilte en rouw. Mijn moeder weet dat nu niet meer, ze wacht tot ik kom en haar meeneem naar die plek die er niet meer voor haar is. Het is haar kruisgang, onbewust en onbedoeld.

Mijn moeder wil naar huis.